

maatte finde Anledning til at anbefale dette Forslag netop ud fra, at Kommunerne ere spændte overordentlig for, thi Gennemførelsen af dette Forslag vil selv-sagt betyde, at Kommunerne ville blive fri for en meget betydelig Udgift, som maa blive Følgen, hvis Kommunerne skulle handle humant overfor de ubemidlede syge. Hvis man afviser det Forslag, som her foreligger, vil Følgen være, at ude omkring i de Kommuner, hvor man stiller sig humant overfor de fattige syge, ville Udgifterne stige i overordentlig høj Grad. Intet er naturligere end at kræve, at Staten skal tage en forholdsvis Del i disse Udgifter, idet Kommunerne i Forvejen paa saa mange andre Omraader ere spændte overordentlig haardt for. Det undrer mig, som sagt, at Medlemmer af Højre, som jo er kommet ind i et noget større Antal end før — de store Byers Repræsentanter, der tillige ere til Stede her som Repræsentanter for Højre —, ikke løfte deres Røst til Fordel for det økonomiske Princip, som findes i Forslaget. Det undrer mig, at f. Eks. det ærede Medlem, som sidder til højre for mig, og som nylig er blevet Repræsentant for Kerteminde (A. P. Andersen) — en lille, haardt trængt Kommune — (Afbrydelse af A. P. Andersen). Jo, der er meget høje Skatter i Kerteminde, men det ærede Medlem er naturligvis ikke videre kendt i Kerteminde, det forklarer maaske, at han ikke tager Ordet ved denne Lejlighed. Hvis det ærede Medlem virkelig var kendt med Forholdene, maa han vide, at i Kerteminde er der mange syge og fattige Mennesker, som ere tvungne over paa Fattigvæsenet, og det ærede Medlem maa vide, at Hjelpekassen i Kerteminde ikke ser sig i Stand til at holde de fattige syge udenfor Fattigvæsenet. Han maa ogsaa vide, at Flertallet i Kerteminde Byraad erklærer sig ude af Stand til at give de Tilskud, som vilde være en Betingelse for at holde disse fattige Folk fri for økonomiske Bekymringer, saa hvis det ærede Medlem fra Kerteminde vil varetage sin Valgkreds økonomiske Interesser, ikke alene Byens, men ogsaa Landets, og varetage de syges og deres Familiars Interesser, burde han tage Ordet ved denne Lejlighed og anbefale Forslaget. (A. P. Andersen: Jeg gaar imod Forslaget). Naa, det ærede Medlem vil gaa imod Forslaget, ja, ja, jeg haaber, at ved næste Valg tales vi ved om den Ting som om saa meget andet. Højre har rundt omkring i vore Kommuner, hvor det har haft Magten, modsat sig gennem Aarene Bevillinger til de fri Fattiggasser

og til Hjelpekasserne. I de senere Aar er det blevet noget anderledes, det Parti har i alt Fald i enkelte Kommuner stillet sig mere liberalt, og Hovedgrunden for Højres Repræsentanter i Byraadene til at modsætte sig disse Bevillinger har været den, at Kommunen ikke har Raad til det. Jeg har haft Lejlighed til at erfare, at mange konservative Byraadsmedlemmer, naar den Sag har været paa Tale, have krævet, at Staten skulde træde til. Det er det, man vil ude omkring i Kommunerne. Blandt andet har Købstadforeningen som Talsmand for forskellige Byraad udtalt sig i den Retning. Hvorfor høre vi da intet til Højre? Hvorfor komme de ikke frem og tolke Byernes Krav, thi at Trangen er den samme i den ene By som i den anden og i det ene Sogn som i det andet, derom kan der ikke tvivles.

Maa jeg slutte med at sige, at det i denne Sammenhæng er karakteristisk, at i de Egne af Landet, hvor f. Eks. den patriotiske Bevægelse, der har baaret adskillige Højremænd frelst over Valgene, har gjort sig gældende, have Tilskuddene til Hjelpekasserne været mindst. I Hvalsø-kredsen, oppe i Frederiksværkkredsen, i Frederiksborgkredsen ere Tilskuddene 10—12 Øre pr. Indbygger, medens man oppe i de demokratisk ledede Kommuner i Thy — ikke i Højrekommunerne der — er kommen op paa 1 Kr. 50 Øre. Det viser sig altsaa, at hvor Patriotismen er størst, er Hjælpen overfor de mindre bemidlede mindst, og hvor Stemningen er mest antimilitaristisk, støtter man de smaa og fattige. Men de fattige i de Kommuner, hvor en haard Haand raader, skulle ikke lide under, at dette Styre er til. Derfor sige vi, at vi maa hjælpe alle Vegne, vi maa ved Lov forpligte Staten til at stille alle syge og fattige ens. Enhver, der er syg, skal hjælpes til Helbredelse, og enhver, der ved Sygdom er kommen i Trang, skal have Hjælp, uden at hans borgerlige Rettigheder fratages ham.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Carl Hansen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Forslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag.